

"ĀABIĀĀKY" MOJE, VZPAMATUJTE SE!

ĀšterĀ½, 27 kvĀten 2014

Myslím, Ā¾e to bylo „pĀ™ed dávnými léty“, v roce 1949, kdy americká velvyslankynĀ v Itálii pouĀ¾ila v jednom svém projevu zajímavý pĀ™íklad. PĀ™íklad pomalého a postupného deptání, udeptání aĀ¾ k smrti…Uvedla experiment, nĀmĀ¾ hodili Ā¾ábu do dĀ¾bánu s témĀ™ vaĀ™ící vodou. Ā½ába okamĀ¾itĀ vyskoĀila. To byla první Āást. Potom ji d studené a tu pomalu zahĀ™ívali...

Tentokrát Ā¾ába zprvu spokojenĀ plavala, potom malátnĀla, aĀ¾ nakonec - kdyĀ¾ voda dosáhla téĀ¾e teploty jako p prvni experimentu - zahynula... Je to dásné, ale uvĀdomte si, Ā¾e v nĀĀem podobném mnozí (mnohé) z nás Ā¾ijí (ne tĀká-li se to Ā¾en Āi muĀ¾Ā, ale zĀstanu "pro dnes" u pĀ™íkladu Ā¾en). NesĀetnĀ tazatelek, kdyĀ¾ popsaly svou zoufal mne ptalo: „Co dál? Jak z toho teĀ, hned?“ Ovšem, v situaci, kdy vztah „malátní“, kdy „hyne“, je okamĀ¾itĀ pomoc tĀĀká. PrĀšvih vznikal delší dobu ‐ ony se nijak nebránily tĀm zprvu „drobnostem“ a tak se stal chronickým.

ZaĀínalo to zvolna. Posbírat roztroušené prádlo, uklidit, pĀ™ipravít snídani, do práce, vymyslet, co nakoupit, co uvaĀ™it, zjistit, jestli je s dátmí všechno v poĀ™ádku, dohlíĀet na nĀ, prostĀ ty „všední“ dom práce. ManĀel, který pĀ™ijde do uklizeného, jen s úsmĀvem pronese: „Co ty vlastnĀ dáláš celej den?“, a vĀnuje se sobĀ, svým zájmĀm. VĀtšina Ā¾en má v sobĀ (pĀ™iznejme si to, kudlaneĀky) ‐ nĀkde v genech zakódovaný pĀ™íkaz: Ā¾ena má zástĀrku proto, aby všechno pĀ™ikryla. Proto, kdyĀ¾ se stane nĀ nemĀlo, radĀji mlĀí, „protoĀ¾e se nechce hádat, chce mít doma klid“. Dny, mĀsíce, roky ‐ plynou zvolna dál. Posléze bývá po veĀerech sama, snaĀí se zapomenout, nevnímat rĀzná drobná Āi vĀtší pĀ™íkoĀ™í. Teplota vody ve dĀ¾bánu zvolna stoupá… Rodina zapadá do stereotypu. A stereotyp, jak známo, bývá ubíjející.

Jak uĀ¾ jsem mnohokrát opakovala: kdyĀ¾ tĀ kdykoliv najde tam, kde „máš být“, kdyĀ¾ jednáš stále stejnĀ, a jsi tak pĀ™íšernĀ pĀ™edvídatelná (kdyĀ¾ tĀ zná a má jako „kredenc v kuchyni“), tak se uĀ¾ nemá o co snaĀit, proĀ se o tebe ucházet, pĀ™edcházet si tĀ ‐ ano, vzpomeĀte na dn randící, dny kouzelných zaĀátkĀ. On tĀ má pĀ™eĀtenou, najisto ví, kde jsi, co udĀláš, co Ā™ekneš… nechci Ā™íkat, Ā¾e by vztah v „hlubokém manĀelství " mĀl být stejný, jako v zaĀátcích, ale vĀĀ™ím, Ā¾e mi rozur

Uznávám, jsou muĀ¾i (zá™né výjimky potvrzující pravidlo), kteĀ™í jsou vĀrní, zodpovĀdní, stále stejnĀ milující, starostl všímaví, pozorní… a dál si ostatnĀ doplĀte podle svého pĀ™ání, prostĀ ideální navĀdycky, nadosmrti. Ale vĀtšina lidí (ono je jedno, kdo z tĀch dvou je onou „kredencí“ a kdo tím druhým) potĀ™ebuje pro vztah nĀjaký dáj. Trochu nejistoty, dávod, proĀ se snaĀit. Uvedu pĀ™íklad: v zamĀstnání si také nemĀĀete dovolit „cokoliv“, musíte se urĀitým zpĀsobem chovat, ovládat ‐ nebo… Tak proĀ nemít urĀité zábrany i ve vztahu? ProĀ tím, Ā¾e si nĀkoho vezmu, pĀ™estanu brát jakékoliv ohledy? PĀ™estanu se snaĀit nĀjak tomu druhému zalíbit? A ruku na srdce ‐ mnohokrát je to i ona „pohodlnost“ ‐ kdy si Ā™ekneme: "paneboĀ¾e, jsem doma, tak co bych si dála násilí?" A dále ‐ kdyĀ¾ partner dála nĀco, co se mi zrovna nelíbí ‐ co bych mu to Ā™íkala, proĀ by nemohl… vĀdyĀ¾ je doma... A pĀ™edevším: chci mít klid, nechci se zase hádat... stereotyp zatím pĀ™ídává na teplotĀ… KdyĀ¾ si pak druhý dovolí i to, na co by dĀ™íve ani nepomyslel, je nemoĀ¾né dne na den všechno zmĀnit. (Dovolí si ovšem jen to, co ho ty necháváš!) PĀ™íklad: hledá sebemenší chybiĀky, za které by tĀ seĀ™val, a ty hned uvaĀuješ, Ā¾e vlastnĀ má pravdu... Ā¾e to a to js špatnĀ… (kolikrát jste se pohádali pro nĀco, co mĀl vlastnĀ udĀlat on)?

Náprava? Poradit ti mohou rĀzné poradny, kamarádky, mnohá z nás má nejvĀtší oporu v mamince. Ale jediná opravdová pomoc, která nĀco zmĀĀe ‐ je v té kaĀdé „chudince Ā¾abiĀce“. Na rozdíl od té pĀvodní ĀtyĀ™nohé se „lidská Ā¾abiĀka“ mĀĀ¾e pouĀit, zamyslet nad svým jednáním a vyvodit dásledky. Rozhodnout se situaci zmĀnit. Nebát se. Ne, neĀ™íkejte, Ā¾e to uĀ¾ nejde. VĀdycky a ze všeho je nĀjaké vých Jen najít odvahu, dáslednost a víru v sebe.

- Odvahu zastat se sama sebe, pĀ™ipadnĀ dáť,
- zvládnout být dásledná ‐ kdyĀ¾ nĀco Ā™eknu, tak to dodrĀím, aby má slova nebyla jak sníh (stejnĀ lehce, jak je Ā™íkám, tak na nĀ zapomínám, nedodrĀím, co jsem Ā™ekla, omlouvám svou nedĀslednost),
- vĀĀ™it si ‐ vĀĀ™it, Ā¾e jsem plnohodnotný ĀlovĀk a pĀ™esvĀdit o tom i ostatní, nenechat se poniĀovat.

to, Ā¾e se udeptaný pozvedne, zaĀne se chovat jako „normální ĀlovĀk“ a doĀadovat se vĀĀi sobĀ slušného jednání, mnohokrát právĀ to vztah zachrání. VĀĀ™te mi, Ā¾abiĀky, já vím, Ā¾e je to nesmírnĀ tĀĀké, tĀtesete hrĀzou, Ā¾e "budete samy", ale - není všechno lepší, neĀ¾ to vaĀ™ení se ve dĀ¾bánu? Mimochod pĀ™evĀĀná, fakt pĀ™evĀĀná vĀtšina tĀch, které se tak bály, Ā¾e uĀ¾ si nikdy no, však více co - tak našly fajn partnera.

d@niela

P.S. Tenhle článěk byl na Kudlance u pÅ™ed deseti léty, tak moÅ¾ná někteře "stálice" si ho ještÅ pamatují. VÅ™ím, Åže zopakování neškodí - hlavnÅ pro ty, které se ve svém dÅbánu právÅ plácají... :-)))